

Volitve v Delavsko zbornico.

Delovnemu ljudstvu!

(Za štajerski del dravske banovine.)

Pol stoletja je šel boj za Delavsko zbornico, preden smo jo dobili. Letos dne 22. oktobra volimo vodstvo in upravo te svoje zbornice. Vsak delavec, delavka, nameščenec in nameščenka, kateri je bil član bolniške blagajne dne 16. avgusta t. l., ima volilno pravico. Povsod mora veljati parola: »Vsi do zadnjega pojdemo voliti!«

Volit po svoji vesti!

Delovni razred slovenskega naroda tvorijo izključno le sinovi in hčere iz naših kmetih, obrtniških in viničarskih družin. Ogromna večina tega delavstva in nameščenstva je zategadelj po svoji duševnosti krščansko-socialna, nikdar pa ne marksistična, še manj pa fašistična. Marksizem ni naše blago, je prinešen iz tujine. Zoper narodnost pa naše delovno ljudstvo še nikdar ni grešilo, pač pa greši zoper narod v prvi vrsti nekrščanski kapitalizem in vsi njegovi podporniki, ki dajejo delavstvu in nameščenstvu premajhno plačo, ki si iz dela in truda teh krivično pridobivajo svoje imetje in tirajo delavstvo v brezposelnost, ga trpinčijo ter kaznujejo za prestopke, ki nikdar niso prestopki in jemljejo svobodo strokovne organizacije ter povsod prežijo, kjer bi le mogli izpodmakniti tla obstoječi socialni zakonodaji.

»Najgotovješa resnica je, da bogastvo držav ne pride od drugod, kakor od dela delavcev« (Leon XIII.). Zato mora tu proti kapitalističnim škodljivcem, ki streme, da razcepijo enotno fronto delavstva, vedno nastopati delovno ljudstvo čimbolj strnjeno. Tako pred vsem tedaj pri volitvah v Delavsko zbornico.

Volimo vsi Jugoslovansko strokovno zvezo.

Krščansko-socialni delavski pokret je že nad 40 let med nami. Rodila ga je nujnost naših domačih razmer. Zvesta povsod praktičnim krščanskim načelom, je ta »Jugoslovanska strokovna zveza« vodila borbo delavstva za njegove pravice dosledno in brezkompromisno. V njenih vrstah ni voditeljev korupcionistov, ne kapitalističnih plačancev in ne

Ameriški admiral Byrd bo vzel s seboj na raziskovanje južnega tečaja letalo.

ljudi, ki bi se za Judežev groš prodajali vsakomur. Tako pot hoče Jugoslovanska strokovna zveza hoditi tudi naprej. Zato hoče po svojih delegatih v Delavski zbornici delati samo na zbolšanju položaja našega delovnega ljudstva in sicer:

1. Da se izvojuje ugled in spoštovanje že obstoječe socialne zakonodaje.
2. Da se obstoječa socialna zakonodaja dogradi do konca in za vse delovne stanovce.
3. Zaščita delavcev in nameščenecv se mora poostrižiti do skrajnosti. Delavsko pravo mora stopiti v življenje.
4. Vse, ki spadajo v družino delovnega ljudstva, se mora pritegniti pod okrilje Delavske zbornice s pravicami sodelovanja, katerih še danes nimajo viničarji, železničarji, poljedelski delavci in uslužbenci avtonomnih mest.
5. Poglobiti delavsko zavest za enotno fronto vsega delovnega ljudstva. Kapitalizem je samo eden in enoten, nasproti njemu pa je delavstvo razbito na več taborov in struj v največjo lastno škodo.

Komur je tedaj v resnici na tem, da nastopijo za naše delovno ljudstvo že davno zaslužen boljši časi, ta naj agitira in voli, da pridejo v vodstvo, kakor tudi v upravo delavske

zbornice delegati krščansko-socialnih sindikatov, združenih v »Jugoslovanski strokovni zvezi«, ki zagotavljajo, da bodo tudi tukaj vršili svojo dolžnost dosledno, nesebično in po dosežani nespremenljivi poti. — Delu slava, delu čast!

Naša glasovnica je bela, naj povsod ostane cel!

Za okrožni volilni odbor Jugoslovanske strokovne zveze v Mariboru:

Kores Martin I. r., predsednik.

Rozman Peter I. r., tajnik.

Kako volimo delegate v Delavsko zbornico? Volilec dobi kuverto in glasovnice. Glasovnic je več in ima vsaka svojo barvo. Volilec ni treba na glasovnico ničesar zapisovati, niti se nikjer podpisati. Ko se glasovnice dobe, se vložijo najprej bela v kuverto, ki mora ostati cela. Vse druge glasovnice pa se raztrgajo na dve in se morajo ravnotako v kuverto vložiti, katero po tako izvršenem delu volilec sam zalepi. Volitev se ne vrši pred volilno komisijo, marveč v stranskem prostoru vsak strogo zase. Kdor voli osebno na krajevnem volišču, ta

Ugrabitev deklin v Londonu.

V zadnjem času je zginito brez vsake sledi v sredini Londona več lepih deklin. Policija se je dolgo zamanj trudila, dokler jej ni odprl slučaj oči in pokazal, s kakimi zvijačami so na delu roparji živega blaga.

Pred kratkem je šla po londonski glavni ulici gospica, ki je vodila za roko slepega gospoda. Ko je dospela na drugo stran ulice in zagledala čedno deklino, ki je čakala na avtobus, jo je nagovorila prijazno:

»Gospodična, bodite toliko prijazni in popeljite tega slepca v ono le ulico. Privredla sem ga do sem, a moj

Pavel Keller:

8. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Da, draga gospodična, verjamem, da so vprašanja vzgoje najtežja vprašanja, kar jih sploh poznamo.«

Šesto poglavje.

Zapoved gozda. — V koči na barju. — Matilda mi pripoveduje. — Nesreča v dolini.

Šel sem s svojimi sankami proti »Grozdu«. Tam sem bil edini gost. Ena obeh deklic, bila je Malčka (kakor mi je rekla), je prisedla k meni. Tudi njej sem pripovedoval o dogodkih pri žagi. Saj ne bo dolgo, pa se bo vse poglelo.

Tedaj je rekla: »Stari Grčar je bil ravnokar tukaj. Povedal mi je, da ga Belčar goni iz koč. Kupil si je cel liter žganja. Nisem mu ga hotela dati, pa ni odnehal.

»Žganja bi mu res ne bili smeli dati!«

»Ta! Večkrat počne take reči. Pogostokrat po cele tedne ne pokusi pijače, nato pa pije dneve in dneve.«

»Torej je kvartalni pijanec! Njegova žena pa je vedeževalka?«

»Da, ona zasluži več denarja s tem, kakor pa Grčar s sekiro. Od blizu in daleč prihajajo ljudje k njej, zlasti tudi imenitne dame iz mesta.«

»No, te so vendar najbolj neumne!«

»O, stara Grčarka mnogo reči ugane. Najbolj za trdno pove, kdaj bo kdo umrl!«

»Nikar ne verjemite kaj takega, gospodična Malčka! Da prideva na drug pogovor: Elizabeta Šipec je sosedinja žagarja Belčarja.«

»Da, mladi Belčar je svoje dni prav rad imel Elizabeto. Lizika je tudi prav čedno dekle. Dve leti je celo hodila v mestno šolo. Še sedaj ima Tončeta neumno rada. Njegov oče pa — žagar — te ljubezni ni hotel videti; ni mu namreč šlo v račun, da bi njegov sin vzel le kramarsko hčer. Tonče je bil svojeglav in se je trdo držal Lizike. Toda potem je šel k vojakom; v mestu je naletel